

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar. Pars Prima

Puente, Luis de la

Pragæ, 1672

Caput XXXIII. Quomodo debeant amare Crucem Sponsæ Christi Domini,
ipsum imitando, & clausuram, quæ illis est observanda.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38580

CAPUT XXXIII.

Quomodo debeant amare Crucem Sponsæ Christi
Domini, ipsum imitando, & clausuram, quæ illis est
observanda.

§. I.

Debent dicatæ DEO Virgines id habere fixum in intimo animæ suæ fundo, omni conatu & cum omni cordis sui stabilitate, quòd sint Sponsæ JESU Christi, Domini Nostri, quæ desponsatio cum ipsis peracta est, per verba de præsentis, quòdque; idcirco se debeant, ut tales considerare, & servare huic cœlesti Sponso fidelitatem, tali Domino ac Sponso debitam. Utque; hoc faciant, debent præsupponere, eundem magnum Dominum ac Regem, Sponsum suum, esse maximæ Dignitatis, Majestatis, Potentiæ, & Magnitudinis; adeò ut illum non capiant Cœli Cœlorum, sitque; is, qui omnia replet, & complectitur: ad cujus pedes omnes creaturæ se demittunt, & genua flectunt, offerentisque; ibi suas coronas confitentur, se, omnia, quæ habent, ac possident, accepisse ab isto Domino, & per illum. Debent etiam præsupponere, ipsum esse præditum amore infinito, & infinitâ bonitate, vel propterea, quòd dignatus sit oculos in ipsis defigere, à sua æternitate, & accipere illas ac assumere pro suis sponsis: atque; sicut dignatus est, & vult ex sua propria voluntate, ipsas elevare ad tantam dignitatem, ita etiam illum velle, ut hanc magnam gratiam, ac donum ipsius cognoscant hæ sponsæ, & se exhibeant gratas, utque; secundum hanc adeò debitam justitiam intelligant, se à Majestate hujus Cœlestis Domini, Sponsi sui, ardentissimè amari, neque; ipsum permittere aut velle, ut in in illis reperiantur alij amores, vel sit alius ipsarum amator. Præsupposito hoc

fundamento, & istâ veritate, videamus nunc magis speciatim, quomodo se gessit iste Dominus ac Sponsus erga istas suas Sponsas, qualiter illas amaverit ac amet, quomodo easdem vocaverit & eruerit ex manibus, & regione latronum ac Philisthæorum, adduxeritque; ad suam domum ac palatium regium: & quàm propterea sit conveniens, ut ipsum ament, eique; serviant, & respondeant isti gratiæ ac misericordiæ, aptentque; se ad ipsius genium & voluntatem.

Quod attinet ad primum, quomodo amaverit iste cœlestis Sponsus has suas Sponsas, dicat id nobis Divina ipsius Majestas ac Bonitas infinita; ille enim hoc bene novit. Nam sicut nemo potest scire, neque; intelligere ardentem & incensum amorem, quo magna ejus Majestas amavit suas pauperes creaturas, jam inde à sua æternitate, cum jam tunc decreverit tanta ipsis bona præstare, ac inprimis illis animabus, quas Regia ejus Majestas elegit ad hanc dignitatem suarum Sponsarum: ita non est, qui id possit explicare, vel exprimere verbis. Ut autem possemus intelligere & indagare quadantenus istum Divinum & magnum ipsius amorem, quo nos amat, exhibuit nobis ac discooperuit suum Divinum pectus nudum, transfixum pro nobis, & nostra salute, duro ferro crassæ lanceæ. Ostenditque; nobis ibi ob eundem finem suas sacras manus vulneratas ac transfixas crassis clavis, quibus fuerunt affixæ & acclavatæ Cruci. Ostendit nobis etiam suum Sacratissimum corpus sanciatum, ac dilaniatum suam pretiosam carnem, crudeli tormento flagellorum; suum sacrum caput, confixum crudelibus ac duris spinis, quæ penetraverunt ipsius

Divinum cerebrum. Vidimus ibidem ipsi° infamem & ignominiosam mortem, magnam illius derelictionem, ac desolationem ejusdem Domini, qui est protector, individuus comes, & gloria omnium creaturarum. Hoc est, quod ibi vidimus, nobisq; ostendit, & ista fuerunt indicia hujus magni amoris, hi testes fide digni, qui testimonium perhibuerunt isti causæ, & dixerunt, quod sciebant, permittentes reliquum secreto Divini Tribunalis, ubi est mare Divini ipsius & infiniti amoris, quod non agnoscitur totum ex his indicijs, quia quia amplior est & major amor, quo nos amavit, quàm id, quod pro nobis est passus: atq; ita, ob hanc rationem, possumus dicere, majorem fuisse causam, quàm illius effectus.

Hoc est modicum illud, quod possumus dicere, de isto Divino amore, quo cœlestis hic Sponsus amavit istas Sponsas suas. Sed non contentus his omnibus, amavit illas, & zelavit pro ijs, semperq; ipsas tulit in oculis (& istud est secundum, quod dicebam) ac in omnibus earum vijs & semitis custodivit & protexit ab earum hoste, peculiari curâ & auxilio, atq; in ipsarum necessitatibus & fragilitatibus illas confortavit, ac tulit instar honi Pastoris, ad sua pascua, & umbrosa prata, ibiq; easdem pavit, ac recreavit & curavit, instar boni medici. Ibidem illas custodivit, ac defendit, à dentibus lupi voracis, & à manibus latronum ac prædonum, quod est tertium beneficium. Deniq; non dimisit ipsas ex sua potenti manu, neq; ijs defuit suo Divino auxilio, donec illas adduceret, ad suam Regiam domum ac palatium, ubi easdem deposuit, & continet, atq; observat oculis Divini & specialis amoris. Ita se gessit hic Divinus & cœlestis Sponsus, erga istas suas Sponsas, quas in tales elegit, ex sola sua infinita bonitate.

Videamus modò, cum ita se res habeat, & propter has gratias susceptas, quid deceat facere istas Sponsas, & quomodo debeant respondere his donis & gratijs obtentis: quia, si istam gratitudinem oportet esse conformem, his indeptis gratijs,

sine dubio essent exigua, breves, & insufficientes, ad hanc æqualitatem faciendam vitæ omnium hominum & Angelorum, impensæ in magnum & continuum servitium, ac amorem datoris universorum bonorum & gratiarum. Verùm deniq; nihilominus, cum iste summus Dominus ac Sponsus sit, & quidem ex sua propria natura, tam generosus, & plenus infinita bonitate ac misericordiâ, & singulari magnificentiâ ac liberalitate, quia venit ex Indijs cœlestibus, tam potens ac abundans omnibus thesauris ac bonis, quæ ipsius Pater æternus habet ac possidet, quibus omnibus fruatur, quòdq; habet ac possidet ex natura, propter hanc causam & rationem (idq; bene, tanquam Rex ac Dominus magnus, qui nemine indiget, quia intra portas suæ domûs, suiq; Divini cordis habet, quæ illic est, venam suæ gloriæ & scaturiginem ac fontem perennem omnium suorum Divinorum & cœlestium bonorum, ac thesaurorum, ut idcirco propter solam suam infinitam bonitatem & munificentiam elegerit, pro Sponsis suis, pauperes ancillas suæ domûs ac indigas, & carentes omnibus bonis ac divitijs) libenter ac bono animo suscipit ab illis, pauperem tertium totius ipsarum amoris, totus enim esse debet, sicut diximus, neq; vult quidquam ex ipso deesse, utq; secundum illam totum faciant omnia sua opera, & in ijs omnibus ipsum respiciant ac amant, insistentes ejus vestigijs, induentes illius insignia ac vestem, sicut decet bonas ac dilectas Sponsas, oprantesq; cum gaudio & forti amore Sacram Crucem, quam iste ipsarum cœlestis Sponsus, propter illas, tantopere amavit ac desideravit.

Adeò ut omnem felicitatem, ac beatitudinem & gloriam Sponsarum JESU Christi Domini Nostri, oporteat consistere, in sacra ipsius Cruce. Hac debet esse ipsarum gaudium & lætitia, ac protectio, & sub hac umbra debent consistere atq; sub isto sacro vexillo, cujus Dux est Christus Dominus, debent militare, ad hoc regnum debent quærere, ista bona ac thesauros debent ambire, & accumulare

ex toto vitæ ipsius decursu, qui semper est viridis, ac fragrans, & producit, profertq; fructum Divinum vitæ æternæ: debent autem decerpere semper avidè istum ipsius Divinum fructum, & colligere pretiosum manna, quod est suavissimum, & propterea semper surgere manè cum filijs Israël, neq; permittere elabi aut perdere ullo modo tempus aut occasionem lucrandi, malè enim facerent, essentq; dignæ gravi reprehensione, si, cum cœlestis Sponsus plantaverit hanc vineam, & istam Sacram arborè, suis tantis impensis, colueritq; ipsam, & irrigaverit tam pretiosâ & copiosâ aquâ vitæ, quàm est pretiosus illius sanguis, idq; pro munere & gloria suarum Sponsarum, dum deberent colligere cum sudore ac doloribus fructum hujus vineæ, atq; bonorum & ingentium thesaurorum sui dilecti Sponsi ac Domini, essent tam focordes ac pigræ, sicut ille stolidus piger, qui, eò quòd manum non extenderet, ac admoveret ori, fame moriebatur, vel sicut illi indiscreti invitati, qui vocati ad convivium regium, se excusaverunt vanis & insufficientibus excusationibus. Hæc est obligatio Sponsarum JESU Christi Domini Nostri, atq; idcirco reprehenduntur illo die, quo reddenda ipsis erit ratio. Unde oportet, ut hoc bene considerent, ac attendant, semper vigilando, bene instructis suis lampadibus, ut ita ipsas inveniat dispositas & præparatas, cum venerit Sponsus. Utinam magnus DEUS, propter suam infinitam bonitatem, nos omnes disponat ad excipiendum ipsum die nostræ rationis, detq; nobis suum lumen, ut illum cognoscamus ac amemus. Amen.

§. II.

Adferimus alia monita breviora, & Magni momenti, quæ dedit cuidam Religiosa. quæ, ait, me interrogavit, quid illi faciendum esset, ut exequeretur quædam vehementissima desideria, sibi à DEO indita, ut esset optima Religiosa, & plurimum proficeret in virtutibus, Sanctitate ac perfecto amore DEI. Instruxit me

DEUS suo lumine, dixitq;: Dic isti Religiosæ, quòd, si velit erigere in sua anima, maximum & pulcherrimum ædificium, ubi Dominus hospitetur & maneat, sintq; deliciae ipsius cum anima, collocet se in profundissimo loco sui nihili, & agnitâ suâ miserâ, effodiat fossam, eruâtq; inde omnem terram affectuum minùs purorum, minùsq; mundorum, ac passionum animæ, jaciâtq; profunda, inde & solida fundamenta humilitatis, ac totalis, quoad hoc, resignationis suorum bonorum desideriorum, in voluntatem & beneplacitum sui DEI ac Domini, ut sit contenta, ad solam gloriam Divinæ Majestatis, esse una, ex minimis famulabus & ancillis, in domo ipsius, servirèq; illi in eo, quod ipsi magis placuerit, laborando, quantumcunq; poterit, etq; erit possibile, in adimplendis ejus sanctis præceptis & consilijs, juxta perfectionem Regularum & Instituti suæ Religionis.

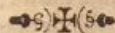
§. III.

Aliis ei DEUS repræsenterat clausuram, quam debent observare Virgines, pro sua securitate. Vidi, inquit, quoddam Templum clausum, pulcherrimum & elegantissimum, cujus portæ & frontispicium erat plenum cancellis quibusdam crystallinis, puris ac pellucidis; intra istud templum mysticum erant quidam gradus pulcherrimi, & splendide apparatus, in quorum summitate (erant autem quasi decem vel undecim) super planitiem quandam magnam & amplam, erat erectum, theatrum, & suggestus cujusdam Sedis admirabilis, & pulchrè adornatæ. Dum admirabunda considerarem hoc mysticum templum, vidi intra illud, ad latus eorum graduum, ascendentes paulatim, & pulcherrimo ordine, quasdam Virgines gravissimas & modestissimas, formosissimas, atq; eleganter comptas, habentes in suis capitibus coronas aureas, & ramos palmæ in manibus; videbantur esse puellulæ, seu juvenculæ, fuerintq; circiter viginti, vel paulò plures, quæ ingressæ in illud

lud Sanctum templum, inceperunt quasi exornare denuò illos mysticos gradus; quod officium exequabantur cum magno silentio & modestia. Deinde vidi, per eandem portam, per quam ingressæ fuerant istæ Virgines, intrantem sacrum Agnum DEI, in hac ipsa specie Agni cum cruce & vexillo, quod stringebat, & suo humero habebat acclinatum, qui transivit per medium illarum Sanctarum Virginum, exhibens se ipsis valde affabilem & benignum. Hanc speciem Agni circumdabat instar cujusdam lucis ac splendoris, ipsemet DEUS, sicut cognovi & intellexi. Transivit iste Divinus Agnus illos gradus, & ascendit ad illum suggestum, qui erat in earum summitate, collocavitque se in ea Sella mystica. Tum Sanctissimæ illæ Virgines se omnes prostraverunt in ijs gradibus, auferentes ex suis capitibus coronas, substernentésque pedibus Divini Agni, & post modicum silentium inceperunt cantu demisso ac suavi, laudare & benedicere suum DEUM, quem habebant præsentem, præ se ferentes magnam lætitiā, & gratitudinem, propter gratiam sibi præstitam, per pretiosum Sangvinem Agni, quando illis contulit pretiosum donum puritatis ac virginitatis, quod DEUS tantopere æstimat.

Dum viderem hoc mysterium, fui abrepta, nesciens, quid significaret, præter id, quod audiveram ac videram. Sed Dominus mihi illud declaravit, dicens mihi: Hoc templum clausum & habens cancellos transparentes, quos vidisti, significat custodiam & clausuram, quam debent observare meæ Virgines, quibus ego sum dignatus conferre istud donum, & puritatem virginalem, quas oportet esse instar horti conclusi, quem nemo alius ingrediatur, quàm DEUS: nec videri debent ab alijs creaturis, nisi per cancellos, & velas. Has vehementer amat DEUS, & ipsæ amant illum, cognoscunt ac laudant, sequiturque eas & comitatur Agnus DEI purissimus, mundissimus & innocentissimus, qui dedit pro illis suum sangvinem ac vitam. Hæc est significatio eorum quæ vidisti. Vale.

Credibile est, DEUM id ostendisse sua famula, ut sustineret alacrius exteriorem clausuram, in qua illam detinebat tot annis, fixam lecto, in cubiculo angusto, obscuro, clausis portis & fenestris, quia lumen & aurum illi vehementer officiebant, ubi nec illum videbat, nec poterat videri à venientibus, ad ipsam invisendam, & alloquendam, qui erant multi.

A. M. D. G.

LIBER